

Una Catalunya policèntrica

CARLES DUARTE

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 23.05.08

La crisi de l'aigua de l'àrea metropolitana de Barcelona ha provocat un enrenou polític considerable i ha reobert ferides a les terres de l'Ebre, com demostra la manifestació del dia 19 a Amposta. Ha ressorgit un sentiment d'antipatia cap a una Barcelona que és percebuda com una realitat desmesurada i xucladora d'energies i recursos d'altres zones del país.

Massa sovint s'oblida que l'impuls de Barcelona reforça el conjunt de Catalunya. Ara bé, és veritat que possiblement hi ha una desproporció excessiva entre els serveis de què es gaudeix a Barcelona i els disponibles a molts altres llocs. Barcelona no pot créixer il·limitadament si no vol perdre el diàleg indispensable entre teixit urbà i natura. La màgia de Barcelona és la seva creativitat, la seva modernitat agosarada, però no és mai completa sense les arbredes de Collserola o Montjuïc, sense els parcs, sense el mar...

I també és important que els municipis del seu entorn siguin prudents a l'hora d'emprendre grans projectes de creixement. N'hi ha alguns en què un increment substancial del sòl per a habitatges o indústries els asfixaria i els faria perdre personalitat. N'esborraria l'agricultura i faria molt difícil la gestió del patrimoni natural i històric. Amb això no expresso un punt de vista contrari al desenvolupament, però necessitem aplicar criteris sostenibles, que no hipotequin el futur, si no volem provocar un veritable col·lapse de Barcelona i el seu entorn.

Catalunya s'ha de plantejar seriosament, sense alterar la capitalitat barcelonina, fer una aposta per un model més equilibrat des del punt de vista territorial. Contribueixen a aquest relançament els aeroports de Girona i Reus, la nova línia ferroviària d'alta velocitat que ara ja uneix Lleida, Tarragona i Barcelona, el dinamisme del port de Tarragona. També ho fan inversions tan rellevants com la del gran centre de distribució, recentment ampliat, d'Ikea a Valls.

Catalunya necessita tornar a agafar embranzida, creure més en ella mateixa, posar l'accent en la formació i la recerca, projectar-se més enfora. Però no ho ha de fer només des de Barcelona i la seva àrea metropolitana, amb un risc de saturació. Cal impulsar a fons el desenvolupament en altres àrees que permetin canalitzar millor totes les energies del país i el potencial dels seus nuclis més dinàmics.

Arreu del món, des de l'antiguitat, és al voltant dels grans rius on han sorgit els focus de desenvolupament i de progrés econòmic i cultural. No és pas, doncs, cap disbarat la reivindicació que tant o més que fer canalitzacions de l'aigua de l'Ebre cap al nord, el que cal de veritat és promoure amb decisió la potenciació de les terres de l'Ebre. Ens convé una Catalunya policèntrica.